

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2985/2024
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирена Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Мартиновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна пошта ... Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1833/24 од 10.07.2024. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1833/24 од 10.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1833/24 од 10.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1940/23 од 21.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете исплати, и то за претрпљене физичке болове и претрпљен страх износ од по 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 110.550,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 78.750,00 динара, почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1833/24 од 10.07.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20),

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете коју је тужилац претрпео на раду код тужене као послодавца. О овом захтеву су нижестепени судови одлучили применом правила о одговорности за штету по основу кривице из члана 154. став 1. ЗОО, која се примењује на основу члана 164. Закона о раду, с обзиром да је послодавац у обавези да запосленом обезбеди безбедне услове рада, што је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Код изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу са захтевом за накнаду нематеријалне штете поднео дана 20.03.2023. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 100.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић